

Venäjän kansan uusi vastoinkäyminen

Kun nuoruuden ruusut on poskilani, oi miksi toivoa heittäisin.

Tuo rekiviisun pätkä tulee vastustamattomalla tavalla mieleen lukiessa niitä viljejä mielikuvituksen tuotteita, joita elämänhaluinen mailman vastavallankumouksellinen porvaristo rakentaa toivoessaan vielä kerran, vaikkapa vain hetkeksikin pääsevänsä Siviili-Venäjän kimppeen voittajana. Pieninkin Siviili-Venäjää kohdanneet vastoinkäyminen saattaa tämän roikan haltioihinsa, vieläpä siinä määrin, että sen omassa keskuudessa karhun talja nyljetään ennenkuin edes minkäänlaisia todenmukaisia toiveita on ilmaantunut itse karhun ampumamatkan päähän saamisesta, puhumattakaan sen tappamisesta.

Mailman imperialistinen porvaristo on nytkin Venäjää kohdanneen kiuvuuden johdosta saanut syytä mielikuvituksessaan jakaa keskenään Venäjää. Venäjän "emigrantit", vastavallankumoukselliset paossa olevat elostelijat, tappelevat parhaillaan siitä, kuka tulee olemaan kukistetun Venäjän pääministerinä, kuka hallitsijana, mikä missäkin paikassa kuvernöörinä jne. Kumpa yksityiskohdittain näistä henkiin vironneista suunnitelmista käsiinsä otteita saisi, niin koirapoliisi myöten niistä varmaankin löytäisi vastaisen Venäjän hallituksen virkamiesluokan.

Niin—Venäjää on kohdanneet kato samaten kuin muutakin Eurooppaa ja kukaan kapitalistisen mailman valta-herroista ei kiinnitäkään huomiotaan muun Euroopan avustamiseen, Venäjä niitten silmissä nyt vain kiiriskelee ja ahnaitten susien tavoin ne sinne silmäksiään heittelevät niin palavia, niin himokkaita.

Vuosikausia ne ovat "avustaneet" Venäjää toimittamalla venäläisten työläisten keskuudessa Koltchakin, Judenitsin, Wrangelin, ja Semenofin ja senkaltaisten pelastuskeleitten välityksellä apuharvennusta. Häädys ollut on kuitenkin sitkeästi tapellut tällaisen avun antoa vastaan ja onnistunut itse "avustajiakin" karikoittamaan kunnioitettavan välimatkan päähän. Lukemattomia kertoja on tätä "avustusta" koetettu usua, mutta aina samalla menestyksellä. Kaikki toivo "sairaana" avustamisesta oli jo kadotettu kun idän taivaalle ilmaantui tuo sinuttu nälkä. Sekös vasta herätti henkiin kaikki riutuneet unelmat.

Leipäkannikkaa näyttien ja veristä puukkoa takanaan pitäen koko mailman imperialistit nyt taasen lähelevät Venäjää ja uusia juonia punotaan ja kudotaan. Autettavahan sitä Venäjää on, tuumivat kaikki yksikantaan, mutta vain sillä tavalla, että se hädissään samalla tulee tanssimaan meidän pillimme jälkeen.

Niin — Venäjän työväestöä on kohdanneet nälkä, mutta eipä se tapahtunut ensimmäistä kertaa. Tosin Venäjän työväestö on saanut kestää yliluonnollisia ponnistuksia viimeiset vuodet ja kiristää nälkävyötään, mutta siitäkin huolimatta on se siksi paljon voimistunut, että luottamuksella voimme vakuuttaa, että imperialistien unelmat sen kukistumisesta eivät tule onnistumaan. Siinä asiassa on erällä toisellakin mahdollista jotakin sanottavaa ja se mahti on koko mailman proletariaatti, joka parhaillaan kaikkialla herää ja oikoo jäseniään.

Venäjän urhean proletariaatin esi-

merkki on kaikkialla saattanut toivon kipinän syttymään sorretun ja nälkäisen työväestön rintaan. Se on alkanut ajatella ja nuoruutensa kukoistuksessa oleva kapitalismi on sydämen pelvolla tämän seikan huomannut. Jos Venäjän proletariaatti voidaan kukistaa, ajattelevat nämä vielä elämänhaluiset vallanpitäjät, niin kaikkialla muuallakin voidaan tietoiselle työväenliikkeelle antaa surmap isku ja tilanne kapitalismin olemassaololle edelleenkin säilyttää. Aikaa ei saa hukata, vaan isku on annettava silloin kun siihen on mahdollisuutta ja kun se tekee kipeintä. Siksi on leipää tarjottava ehdoilla ja jos tarjous ei kelpaa, niin verikoirat on laskettava liikkeelle. Kyseenalaisia kuitenkin on, jatkavatko nämä verikoirat enää laukata ja raadella sillä nälkä on tehnyt niissäkin tehtävnsä. Ne ovat upuneet ja hampaatkin on ruuan puutteesta pahoin höltyneet. Koko mailman työväenluokan on käytävä ajoissa tukemaan Venäjän työväen vallankumousta sen nykyisessä ahdinkotilassa.

YLÖS HELVETISTÄ

KIRJ. KONRAD LEHTIMÄKI

(Jatk. edell. num.)

OSTETTU IHMISHENKI

Antonius havahtui muistoissaan ja nousi nojatuolista ojennellen jäseniään. Hänen sikaarinsa oli palanut loppuun — kas, hän oli polttanut kaksi sikaaria! Ja nyt oli huone täynnä savua!

Koneellisesti aukasi hän ikkunan, istuutui uudestaan ja syytti kolmannen sikaarin, sillä Marcuksen vankeus, joka oli johtanut hänen mieleensä tuon tuskallisen kevätpäivän, kalvoi yhtämättä hänen mieltään.

Hän tunsi rakastavansa Marcusta yhä enemmän — enemmän kuin ketään toista. Ja heidän suurelle asialleen on hän tärkeämpi kuin kukaan muu — jos hänen keksintönsä onnistuu, niin se on suureksi avuksi...

Häntä ei saa tappa, niinkuin... Antoniuksen ääneton kuiskaus katkesi mutta hänen kasvosensa muuttuivat peloittavan näköisiksi.

— No, eivät ne sitä teekään; — ajatteli hän itseänsä rauhoittaen. — Minä teen kaiken voitavani. Niin — huomenna menen sisäministerin luokse.

Hän nousi ja lähti illalliselle. Antonius oli istunut jo puoli tuntia vastaanottohuoneessa, kun eräs virkamies tuli ilmoittamaan, että hänet otetaan vastaan.

Silloin eräs mies pyysi Antoniuksen tulemaan toiseen huoneeseen ja riisumaan takkinsa. Huoneessa oli jo ennestään toinen mies; tämä tarkasti vortumakin, hänen saattajansa kopei housuntaskut, lahkeet, y.m. puheen samalla makeasti:

— Luonnollisesti ei teihin, herra kapteeni, saata langeta pienintäkään epäluulon varjoa! Tämä on vain pieni muodollisuus, jonka hänen ylhäisyytensä tahtoo sovelluttaa kaikkiin — etteivät todella epäiltävät henkilöt pääsisi syyttämään häntä poikkeustoimenpiteistä heitä vastaan...

Sama replikki esitettiin jokaiselle — hänen muutamit ystävnsä, jotka kävivät täällä useammi-, olivat oppineet sen ulkoa...

Sisäministeri näytti itse sydämelli-

syydeltä ja kysyi heti kohteliaasti, onko hän se Antonius, joka keksinnöllään on tehnyt suuria palveluksia valtakunnan puolustukselle...

Antonius huomautti vaatimattomasti, että niistä ei kannata puhuaakaan, mutta hän on tullut erään keskeneräisen keksinnön takia, jolla on mitä suurin arvo koko maalle. Sitten hän muistutti Marcuksen viime keksintöä, selosti lyhyesti sitä uutta, sen merkitystä, varsinkin siinä tapauksessa, että jouduttaisiin sotaan sekä ilmoitti keksijän olevan vangittuna.

— Vangittu? — toisti ministeri ry- pistäen kulmiaan ja hänen silmänsä alkoivat pällyillä rauhattomasti.

— Niin teidän ylhäisyytenne, ja se on tapahtunut erehdyksestä — lausui Antonius vakuuttavasti ja ojensi ministerille tutkintopöytäkirjat. — Näistäkin näkyy, ettei häntä vastaan ole mitään syytä olemassa. Sitäpaitsi olen itse pitänyt häntä lapsesta asti silmällä — ja minä voin taata hänestä yhtä varmasti kuin itsestäni... Lopuksi hän pyysi, että ministeri tuon tärkeän asian vuoksi suvaitsi tarkastaa tutkintopöytäkirjaa.

Ministeri otti pöydältä tutkintopöytäkirjan ja silmäili koneellisesti ja vastenmielisesti ensimmäistä sivua, samalla puhuen hitaasti ja epäilevästi:

— Kyllä minä pelkään, ettei tässä voida mitään tehdä. Asia on nyt kuitenkin joutunut erälle oikeusasteelle... ja jospa heillä kuitenkin on syytä epäluuloon... Yleensäkin minä en sekaannu alaieni virastojen kesken eräisiin...

Juuri tällöin hänen ylhäisyytensä käänsi lehteä ja huomasi siinä tukun suuria seteleitä — yhteensä kymmentuhatta markkaa.

Yksikään lihas ei värähtänyt ministerin lihavilla, kellertävillä kasvoilla, ankara ilme ei lieventynyt vähäkään; pienet silmät vain alkoivat vilkuilla — hänen katseensa kiiti paperilla edestakaisin, ikäänkuin iloisesti tanssien. Mutta hän oli lukevinaan saagen tarkkaan pöytäkirjan neljä sivua ja jokainen sivu näytti kirkastavan hänen kasvojaan — ainoastaan kehenjääneen lauseen hän unohti...

— Minusta näyttää, että tässä on todellakin saattanut tapahtua jokin erehdys — sanoi ministeri ja liäsi juhlallisesti:

— Kun tässä myöskin voi olla valtakunnan etu ja kunnia kysymyksessä — niin minä olen tässä tapauksessa tekevä kaiken voitavani!

— Teidän sananne, herra kreivi, mekitsevät jo sitä, että hän on vapaa — lausui Antonius kohteliaasti kumartaen. — Ja minä luulen, että koko kansamme on siitä kerran oleva kiitollinen, teidän ylhäisyytenne! Minun yksityinen kiitokseni ei siis merkitse mitään niin suuressa asiassa...

Antonius vaikeni, mutta nähtyään ministerin kasvojen loistavan sisäisesti mielihyvystä, lisäsi hän vakuuttaen ja painokkaasti:

— Sillä jos hänen keksintönsä onnistuu, niin kaikki viholliset tulevat olemaan meidän vallassamme. Ja minä olen varma, että kiitollinen maa on silloin muistava myöskin teidät, herra kreivi!

Ministerin kasvoilla kuvastui miltei liikutus. Hän pudisti Antoniuksen kättä ja lausui hyväntahtoisien armollisesti:

— Minä liitän teitä isänmaallisista sanoistanne, herra kapteeni! Ja minä näen teidät hyvin mielelläni meillä... torstaisin, iltapäivällä... Oli erinomaisen virkistävää kuulla todella isänmaallisesta mielestä lähteneitä sa-

voja — sillä niitä on kovin harvassa! — Valitettavasti! — olisi Antonius mielellään sanonut; mutta hän ei sanonut mitään, kumarsi vain ja poistui ministerin työhuoneesta.

NÄLKÄLAKKO.

Tutkinnon jälkeen joutui Marcus aivan suunniltaan: hän ei ollut uskonut, että ne voisivat menetellä hänen kanssaan tällä tavalla, koska hän oli tehnyt maalle suuren palveluksen.

Mutta nyt hän ymmärsi, että hänelle tehdään mitä tahansa, niinkuin toisillekin; hänet voidaan "unohtaa" tänne kuin hautaan — niinkuin toisillekin on tehty...

Hän pyysi puhutella päällikköä tai apulaista — kumpikaan ei tullut. Tuo elukkainen vartija oli ainoa, joka tuli hänen koppiinsa. Hän raivostui — siitä ei ollut pienintäkään apua.

Epätoivoissaan hän vihdoinkin ilmotti tekevänsä nälkälakon siksi kunnes päällikkö tai hänen apulaisensa tulisivat hänen luokseen.

Neljä päivää oli kulunut.

Marcus makasi selällään vankilan kovalla vuoteella ja tuijotti avoimin silmin kopin hällimustaan pimeyteen.

Ensimmäiset kolme vuorokautta oli Marcus miltei yhtämättä kävellyt edestakaisin koppinsa lattialla, mutta tänään hän ei enää jaksanut...

Korvissa alkoi kohista ehä kovemmin, päätti pyörrytti, silmissä sinkoili kirkkaita kipunoita ja nälkä kalvoi toisinaan oikein tuskallisesti.

Mutta nään kalvaminen ei ollut mitään erään hirveän ajatuksen rinnalla, joka yöt ja päivät kalvoi aivoja inhoittavana matona: mitä on Aurelialle tapahtunut? Hän näki yhtämättä edessään mustat silmät, joissa kuvastui mykka, mielettömyyttä lähentelevä kauhu ja epätoivo... — Tuosta läpinäkymättömästä pimeydestäkin ne häneen tuijottivat...

Marcuksen ajatukset hämmennyivät yhä enemmän ja lopulta hänen silmänsä painuivat umpeen.

Marcus heräsi selittämättömään, salaperäiseen kauhuun, hän tunsi ruumiinsa jäykistyvän — niinkuin veri olisi hyytynyt suonissa...

Kuului askeleita — raskaita, tassuttavia askeleita — ja Marcus tuntee jollakin salaperäisellä tavalla, että

Surulla ilmoitan, että raskas vaimoni

Hulda Benttilä

(o. s. JOKI)

vaiptui kuolon uneen huhtikuun 16 päivä, vuonna 1921, ollessaan 39 vuoden ja 3 päivän vanha. Häntä suremaan jääme, minä hänen puolisonsa ja lapset: 5 poikaa ja 2 tyttöä, nuorin lapsista ollen 2 kuukauden ja 10 päivän vanha; sekä suuri tuttavapiiri tässä ja vanhassa maassa.

Raskas oli päivän työsi, vaivut ennen iltaita; Kiiruhdit sä luoja luokse, mailta murheilta.

Saan lausua sydämelliset kiitokset kaikille niille, jotka olivat saattamassa vainajaa viimeiseen lepoon. Erittäinkin kiitän mrs. Likströmiä ja mrs. Laurilaa, jotka vainajaa hoitivat sairautensa aikana.

VICTOR BENTTILÄ
JA LAPSET.
Meadow Pordage, Man., Can.